

Kristus är uppstånden! Ja han är sannerligen uppstånden!

Vad betyder det?

Liv och död är något som präglar dag och natt under vår stund på jorden. Så var det då för kvinnorna på väg till Jesu grav. Så är det för oss även om vi inte alltid går och grubblar på det. Men ibland blir det tydligt för oss hur skört livet är och hur oväntat nära döden kan vara. Det kan vara att vi själva eller någon i vår närhet blir allvarligt sjuk eller händelser med ond bråd död som på något speciellt sätt berör oss. Och vi drabbas av insikten att så nära och så okontrollerbar kan döden vara. På sistone har vi fått några sådana gemensamma erfarenheter. Bussolyckan i Härjedalen som på ett ögonblick drabbade så många ungdomar i vårt stift. Vansinnesdådet på Drottninggatan i Stockholm med offer också från västkusten. Attentaten vid två kyrkor i Egypten på Palmsöndagen med mer än 40 döda och över hundra skadade kristna trossyskon.

Våra liv är en tillvaro på liv och död. Det är utgångspunkten när påskropet hörs. Bland Egyptens kristna har det ropet hörts sedan urkyrkans tid och hörs, om än i sorgflor, också nu. Och sedan knappt tusen år tillbaka får vi höja påskropet också här. Påsk ropet vänder på tillvarons förutsättningar. Påsk ropet handlar om död och liv.

Vem ska vältra undan stenen?

Vi sjöng om det i introitus och vi hörde om det i evangelietextens skildring, hur kvinnorna på väg ut till graven oroade sig för hur de skulle få undan den stora sten som blockerade ingången till Jesu grav, som var en inhuggen nisch eller grotta i berget. Vem skulle vältra undan stenbumlingen som hindrade dem från att hantera Jesu smärtsamma död.

Bildligt talat finns det stenar som behöver vältras undan också på vår väg därför att de hindrar oss från att konfrontera döden, och därför också kan vara hinder för oss att fira påsk.

En stor och tung sten heter rädsla. Det är mycket av rädsla kring döden och även påskevangeliet är fyllt av rädsla. Det är en osminkad berättelse om människorna kring Jesus och därför finns både sorgen och skräcken där. Redan på kvinnornas väg ut till graven finns oro och rädsla liksom när de upptäcker att graven är tom. ”De blev förskräckta”, skräcken invaderade dem. De sprang iväg, darrande och utom sig. Och rädslan spreds bland dem som stod Jesus nära.

Det är naturligt att vi blir rädda när döden plötsligt gör sig påmind, när den blir påtaglig och inte går att förtränga. Tillvaron gungar. Vem ska då vältra undan den tunga rädslans sten för oss? Kanske det grundläggande svaret finns hos kvinnorna i evangeliet. Trots att de var livrädda och livet kändes som allt hade gått i spillror gav de sig av till Jesu grav istället för att försöka glömma det som hade hänt dem.

För att kunna fira påsk måste vi liksom kvinnorna konfrontera döden i våra liv. Först då kan rädslans sten i vår väg vältras undan. Den finns kvar, men spärrar inte längre vägen. Det finns ingen väg runt omkring det svåra i livet som är döden. Vi måste liksom kvinnorna gå till graven, vår egen och andras.

En annan svårhanterlig sten när vi kommer dit till graven är våra egna fasta föreställningar. Det talas ofta om att vi svenskar är extremt bundna i en inomvärldslig syn och att vi inte kan ta till oss att verkligheten skulle kunna vara större än vad vi kan se och mäta. Bundna av föreställningen att det bara är inbillning att det skulle finnas ett evigt liv omslutet av Guds kärlek. I så fall tänker vi precis som kvinnorna vid Jesu grav. Tanken kan liksom inte greppa något annat än att det är slut. Att efter döden är det bara mörker och intighet. Det är då vi behöver hjälp att lösa upp våra egna fasta föreställningar, den stenen är nämligen av sådan natur att den kan börja rämna inifrån när Guds Ande hjälper oss att börja ifrågasätta våra egna tänkesätt. Varför skulle det vara omöjligare med ett liv efter döden än ett liv före döden?

Kvinnorna vågade sig på att ta steg in i det oprövade. De gick in i graven. Vi behöver våga oss på att söka ett DU där i mörkret på andra sidan döden, att tilltala Gud. Då ska vi se att vi finner en närvaro och ett gensvar, just som kvinnorna fick uppleva. Och mörkret var inte mörkt, tomheten blev istället ett möte. En aning började växa och blev så småningom en visshet. Den tunga stenen som är våra egna föreställningar om tillvarons gränser kan rullas undan så att vi istället ser hur horisonten öppnar sig till Guds himmelska närvaro. Guds helige Ande vältrar bort den sten som handlar om våra förstenade föreställningar om verklighetens gränser. När vi konfronterar döden kan vi börja ta in att vi kan tala om *liv och död* och med samma visshet om *död och evigt liv* i himmelsk gemenskap. Vem är det som går före oss dit? Jo nu som då, Jesus Kristus. Han öppnade vägen till livet, därför firar vi påsk!

Han är mitt ibland er!

När vi firar påsk är det ett oundvikligt möte med Långfredagens mörker och död likväl som med påskens morgonljus och livets seger. Liksom för Kristus går vår väg genom död till liv och Kristus själv väntar att få säga välkommen. Men inte bara då och där, utan Han gör det redan här. ”Han går före er”, sa ängeln till kvinnorna. Och han berättade om mötesplatsen för dem. Samma löfte får även vi lyssna in. Livet igenom går den uppståndne mitt ibland oss. Också vi har fått mötesplatser. I dopet blir vi förenade med honom, i börens och bibelordets gemenskap får vi leva med honom, i nattvardens måltid möter vi honom. Livet igenom är han den ständige följeslagaren. Evigheten sipprar in i den tid som är nu. Därför kan vi säga: Kristus är uppstånden!

Ja, han är sannerligen uppstånden!